

РЕШЕНИЕ

№ 1317

гр. София, 03.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
ДИМИТРИНКА ИВ.
КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разгледа докладваното от Нели С. Маринова Въззивно гражданско дело
№ 20211100512907 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20149437/30.06.2021 г., постановено по гр. д. № 1578/20 г. по описа на СРС, 119 състав, „Д.З.“ АД е осъдено да заплати на Р. М. Б. сумата от 1056,00 лв., представляваща застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска – 14.01.2020 г. до окончателното плащане, както и сумата от 730,00 лв., представляваща разноски по делото.

Постъпила е въззивна жалба от „Д.З.“ АД срещу решение № 20149437/30.06.2021 г., постановено по гр. д. № 1578/20 г. по описа на СРС, 119 състав. Твърди, че обжалваното решение е неправилно, тъй като е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Поддържа, че първоинстанционният съд неправилно и в противоречие с доказателствата по делото е приел, че процесното събитие представляваща покрит риск по застраховка „Каско на МПС“. Посочва, че от твърденията в обстоятелствената част на исковата молба и от доказателствата по делото е видно, че в срока на действие на процесния застрахователен договор са били срязани 4 бр. гуми на застрахования лек автомобил „Тойота Ланд Круизер“, с рег. № ****. Твърди, че съгласно т. 58 във вр. с т. 58.2. от раздел X от ОУ на застраховката щети по гуми, джанти и тасове, причинени по друг начин, в т. ч. и по описания в исковата молба, не попадат в обхвата на застрахователното покритие по договора. Поддържа, че става въпрос за събитие, което по съгласие на страните при сключване на застраховката и при очертаване на рамките на застрахователното покритие, е

изключено от обхвата на застраховката чрез договаряне на изрична клауза, ограничаваща обема на поетия от застрахователя риск спрямо определени части на застрахования обект. Твърди, че обстоятелството, че процесното събитие изначално не попада в обхвата на застраховката, очертан от страните при сключване на застрахователния договор, обуславя правилността на отказа за изплащане на застрахователно обезщетение, основан на т. 7 във вр. с т. 7.31 във вр. с т. 58 и т. 58.2. от ОУ. Поддържа, че когато изключението е предвидено изрично и се извежда от Общите условия, т. е. когато в застрахователния договор са определени ясно и недвусмислено покритите рискове, очертан е техният обхват и граници, и са посочени изключенията от покритието, при настъпване на събития, които изначално не попадат в обхвата на покритието по застраховката, интересът на застрахователя не подлежи на съдебна преценка. Твърди, че като е приел обратното, на практика първоинстанционният съд е отрекъл правото на страните по договора в ОУ към него да уточнят и да очертаят допълнително обхвата на договорените покрити рискове. Поддържа, че неправилно първоинстанционният съд е оставил без уважение възражението за прихващане с остатъчните премийни вноски по полицата в размер на 374,54 лв. Посочва, че правото на застрахователя да удържа сумата на неплатените премийни вноски от размера на застрахователното обезщетение е надлежно призната в закона и застрахователния договор – чл. 369, ал. 1 и 2 КЗ и т. 63 от ОУ по застраховка „Каско на МПС“. Искане се от съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение като неправилно и вместо него да постанови друго решение, с което да отхвърли иска. Претендира разноски.

Въззиваемият – Р. М. Б. е подал отговор на въззивната жалба в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК. Твърди, че правилно първоинстанционният съд е приел, че отказът за изплащане на застрахователно обезщетение е неоснователен и че не е налице специално изключение, което да намери приложение към конкретното събитие. Посочва, че покритието за злоумишлени действия, посочено в т. 6.8. от раздел „Общи положения“ на застрахователния договор, предвижда, че в обхвата на това покритие се включва механично въздействие върху застрахованата вещ. Твърди, че от показанията на разпитания по делото свидетел се установява, че уврежданията по автомобила са именно в резултат на такова механично въздействие /срязване на гуми в техния страничен борд/, като повредите са нанесени в паркирано състояние. Посочва, че във въззивната жалба се съдържа твърдението, че процесното събитие представлява изключен риск, но такова изключение не е изведено нито в раздел III „Общи изключения“, нито в раздел IV „Специални изключения“ на Общите условия към застрахователния договор. В тази връзка поддържа, че при приемане на Общите условия ответникът не е целял да отговори на принципите, изведени в чл. 345, ал. 5 КЗ, а именно – яснота, недвусмисленост и изчерпателност на Общите условия към застрахователния договор. На следващо място, поддържа, че дори и да се приеме, че ОУ към застрахователния договор не противоречат на закона, то в случая не е налице основание за отказ за плащане на застрахователно обезщетение. Посочва, че в разпоредбата на чл. 408 КЗ е предвидено в кои случаи застрахователят може да откаже изплащане на застрахователно обезщетение, като в случая не са налице основанията, установени в закона, при които може

да се постанови отказ от изплащане на обезщетение, а самите условия не предвиждат възможност за пълно освобождаване от отговорност. Моли за потвърждаване на обжалваното решение. Претендира разноски.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства съгласно разпоредбите на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ.

Ищецът Р. М. Б. твърди, че е сключил с ответника „Д.З.“ АД договор за застраховка Каско „Избор“, обективиран в застрахователна полица № 0390190319000086, със срок на действие от 01.02.2019 г. до 31.01.2020 г., с предмет – лек автомобил, модел „Land Cruiser“, с рег. № ****. Посочва, че застрахователната сума по договора е в размер на 12 000 лв., а предоставеното покритие е по клауза „Пълно каско“. Твърди, че застрахователната премия по договора е в размер на 734 лв., платими на равни месечни вноски, като първата премийна вноска е платена при сключване на договора. Посочва, че на 29.04.2019 г. ищецът е открил, че гумите на автомобила, обект на застрахователния договор, са били нарязани от неизвестно лице, и уведомил РПУ – Мадан, като било образувано ДП № 86/19 г. и прокурорска преписка № 743/19 г. по описа на РП – Смолян. С постановление № 743/11.07.2019 г. по пр. пр. № 743/19 г. на РП – Смолян е било спряно наказателното производство. Твърди, че на 30.04.2019 г. е заявил претенция за изплащане на застрахователно обезщетение пред „Д.З.“ АД, като при ответника била образувана щета № 210496458/19 г. и бил извършен оглед на автомобила. Посочва, че тъй като гумите на автомобила не можело да бъдат ремонтирани, ищецът закупил на 30.04.2019 г. 4 бр. гуми на стойност – 1056 лв., в какъвто размер твърди, че е претърпяната от него щета в резултат на събитието. Твърди, че с писмо с изх. № 310023820/07.05.2019 г. ответникът е отказал изплащане на застрахователно обезщетение на ищеца, като е посочил, че вредата не попада в обхвата на предоставената застрахователна защита. Посочва, че срещу отказа била подадена жалба, като с писмо с изх. № 310026283/20.05.2019 г. отказът за плащане на застрахователното обезщетение бил потвърден. Поддържа, че отказът за плащане на застрахователно обезщетение е неоснователен, тъй като събитието представлява покрит застрахователен риск. Посочва, че в т. 6.8. от раздел II „Покрити рискове“ застрахователят е посочил рисковете, които покрива, като е посочен обхвата на покритието „Злоумишлени действия“, което се покрива с причините, довели до претърпените от ищеца вреди. Твърди, че този извод се потвърждава и от обстоятелството, че в раздел III „Общи изключения“ на Общите условия на застрахователния договор не е предвидено, че застрахователят не носи риска от злоумишлено увреждане на гумите. Посочва, че изключението, на което се позовава застрахователят, е предвидено в т. 58.2 от ОУ, която се намира в раздел X „Застрахователно обезщетение“. Твърди, че посоченото изключение не е сведено до знанието на застрахованото лице, което е в разрез с правата му, гарантирани с чл. 325а, ал. 8 КЗ, и със самостоятелните му права на потребител, който следва да е запознат със съществените условия на договора. Поддържа, че т. 58 от ОУ предвижда единствено

ограничение в размера на обезщетението, което ограничение е винаги до размера на вредата. Твърди, че частта от договора, обективирана в т. 58.1, изр. 2, е нищожна поради противоречие със закона, тъй като съгласно чл. 345, ал. 5, т. 1 КЗ застрахователният договор, част, от който са и Общите условия, следва да определя ясно, недвусмислено и изчерпателно покритите и изключените рискове, а в случая предвиденото в т. 58.1, изр. 2 от ОУ не отговаря на тези изисквания. В допълнение, поддържа, е нищожността на посочената клауза се обуславя и от противоречието на условията с разпоредбата на чл. 348, ал. 5 КЗ. Иска се от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 1056 лв., представляваща застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“ за претърпени вреди от настъпило на 28.04.2019 г. срещу 29.04.2019 г. застрахователно събитие, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда – 14.01.2020 г. до окончателното плащане. Претендира разноски. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Ответникът – „Д.З.“ АД оспорва иска. Твърди, че не е налице покрит застрахователен риск. Поддържа, че съгласно т. 58 във вр. с т. 58.2. от раздел X от ОУ на застраховката за щети по гуми, джанти и тасове застрахователят изплаща обезщетение само в случаите на ПТП. Твърди, че увреждания по гуми, джанти и тасове, причинени по друг начин, не попада в обхвата на застрахователното покритие. Поддържа, че в случая по съгласие на страните още при сключване на застраховката и при очертаване рамките на застрахователното покритие не е включено в обхвата на застраховката чрез договаряне на изрична клауза, ограничаваща обема на поетия от застрахователя риск спрямо определени части на застрахования обект. Твърди, че с оглед свободата на договаряне страните по застрахователния договор следва да постигнат съгласие за покритите и изключените рискове и да определят същите ясно и недвусмислено в Общите условия по застраховката /чл. 345, ал. 5 КЗ/. Поддържа, че веднъж приети от застрахования, Общите условия по застраховката, включително и клаузите, уреждащи ограничения от застрахователното покритие, имат силата на закон между съдоговорителите /чл. 20а 33Д/ и намират приложение в отношенията между тях. Твърди, че клаузата по т. 58 във вр. с т. 58.2. от ОУ по застраховката предвижда ограничение на носения от застрахователя риск чрез очертаване на пределите на покритието по застрахователния договор, а в разпоредбата на чл. 408 КЗ са посочени основанията за отказ за изплащане на застрахователно обезщетение и същата следва да се прилага само в случай на сключен договор за застраховка и настъпило застрахователно събитие по покрит риск. Поддържа, че отказът за изплащане на застрахователно обезщетение, основан на т. 58 във вр. с т. 58.2. от ОУ, е законосъобразен. При условията на евентуалност оспорва размера на обезщетението, като твърди, че същият е силно завишен и не съответства на реално причинените вреди, вследствие на процесното събитие. Твърди, че застрахованият не е изплатил 3 – та и 4 – та вноски от застрахователната премия по застрахователна полица № 0390190319000086, поради което на основание чл. 369, ал. 2 КЗ и т. 63 от ОУ към застраховка „Каско на МПС“ прави възражение за прихващане с остатъчните премийни вноски по полицата в размер на 374,54 лв. Моли за отхвърляне на иска. Претендира разноски. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

По делото не се спори между страните, а и от представената като доказателство по делото застрахователна полица № 0390190319000086/27.01.2019 г. се установява, че между Р. М. Б., в качеството на застрахован, и „Д.З.“ АД, в качеството на застраховател, е сключен договор за имуществена застраховка „Каско“ с предмет - лек автомобил „Тойота Ланд Круизер“, с рег. № ****, със срок на застрахователно покритие – от 01.02.2019 г. до 31.01.2020 г., и при уговорено покритие – Пълно каско. Уговорената застрахователна сума по договора е в размер на 12 000 лв., а застрахователната премия по договора е в размер на 734 лв., платима на равни месечни вноски. По делото не се спори, че първата премийна вноска е платена при сключване на договора, а втората премийна вноска е платена на 23.04.2019 г.

Договорът за имуществена застраховка „Каско“, обективиран в застрахователна полица № 0390190319000086/27.01.2019 г., е сключен при Общи условия на застраховка „Каско на МПС“, които застрахованото лице е получило преди сключването на договора.

По делото не се спори между страните, а и от събраните по делото гласни доказателствени средства чрез разпит на св. В.Д., се установява, че през м. април 2019 г. /по време на Великденските празници/ процесният лек автомобил е бил паркиран от св. Д. /зет на ищеца/ пред дома му в с. Оряховец, община Баните, област Смолян. Посочва, че на сутринта, като излязъл навън, св. Д. видял, че около автомобила има хора. Св. Д. отишъл до автомобила и установил, че четирите му гуми били срязани. Звъннал на тел. 112, след което на място дошли служители на РПУ – Мадан, които направили оглед. Посочва, че за деянието било образувано досъдебно производство срещу неизвестен извършител, което впоследствие било прекратено. Заявява, че разрезите на четирите гуми били в страничния борд на автомобила – от джантата до протектора, и тъй като нямало никаква възможност гумите да бъдат възстановени, се наложило да бъдат закупени нови гуми.

От представеното по делото постановление за спиране на наказателно производство от 11.07.2019 г. се установява, че е спряно наказателното производство по ДП № 86/19 г. по описа на РУ – Мадан, пр. пр. № 743/19 г. по описа на РП – Смолян, образувано и водено за извършено престъпление по чл. 216, ал. 1 НК.

На 30.04.2019 г. Р.Б. е предявил пред застрахователя „Д.З.“ АД претенция за заплащане на застрахователно обезщетение, въз основа на която била образувана щета № 210496458/19 г.

С писмо с изх. № 310023820/07.05.2019 г. от „Д.З.“ АД е отказано изплащане на застрахователно обезщетение по преписка № 210496458/19 г. В писмото е посочено, че съгласно т. 58 във вр. с т. 58.2. на раздел X от Общите условия за увреждания по гуми, джанти и тасове се изплаща обезщетение само в случаите на ПТП. Тъй като в случая уврежданията по четирите гуми на автомобила не са настъпили при ПТП, то застрахователят не дължи обезщетение за получените увреждания.

С писмо с изх. № 310026283/20.05.2019 г. от „Д.З.“ АД е отказано да бъде преразгледано становището по преписка № 210496458/19 г., обективирано в писмо с изх. № 310023820/07.05.2019 г.

От неоспореното от страните заключение на САТЕ се установява, че стойността, необходима за възстановяване на лек автомобил „Тойота Ланд Круизер“, с рег. № ****, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП, е 1185,46 лв.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирана страна.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материалноправни норми.

Във връзка с доводите, изложени във въззивната жалба, относно правилността на обжалваното решение, въззивният съд намира следното:

Във въззивното производство не са спорни следните обстоятелства – наличието на застрахователно правоотношение по имуществена застраховка „Каско“, обективизирано в застрахователна полица № 0390190319000086/27.01.2019 г., за лек автомобил „Тойота Ланд Круизер“, с рег. № ****, към дата – 29.04.2019 г.; че на 28.04.2019 г. вечерта срещу 29.04.2019 г. в с. Оряховец, община Баните, обл. Смолянска, неизвестно лице е срязало 4 бр. гуми на лек автомобил „Тойота Ланд Круизер“, с рег. № ****, собственост на Р. М. Б., както и че с писма с изх. № 310023820/07.05.2019 г. и № 310026283/20.05.2019 г. „Д.З.“ АД е отказало изплащане на застрахователно обезщетение.

Спорно във въззивното производство е обстоятелството дали процесното събитие представлява покрит застрахователен риск по процесната застраховка „Каско на МПС“ и приложимите към нея Общи условия.

Обемът на застрахователната отговорност при имуществена застраховка „Каско“ се определя от закона – чл. 343, ал. 1 КЗ, и от съдържанието на конкретния застрахователен договор, а при наличие на предпоставките по чл. 348, ал. 1 КЗ и от Общите условия на застрахователя на предлагания вид застраховка. Страните по договора са свободни да уговорят, както основанията за носене на отговорност на застрахователя в случай на увреждане на застрахованото имущество, така и основанията за освобождаване от застрахователна отговорност, като по отношение на освобождаването от застрахователна отговорност са ограничени от императивните разпоредби на закона.

Имуществената застраховка „Каско“, обективизирана в застрахователна полица № 0390190319000086/27.01.2019 г., е сключена при покрит застрахователен риск – Пълно каско.

Видно от т. 6, раздел II „Покрити застрахователни рискове“ от Общите условия за

застраховка „Каско на МПС“ на „Д.З.“ АД, в сила от 12.11.2018 г., клауза „Пълно каско“ включва следните рискове: пожар и експлозия, природни бедствия, авария на инсталации, щети при ПТП, щети, нанесени на МПС по време на престой, щети, нанесени на МПС в паркирано състояние, щети при внезапно отваряне на капак или врата на МПС, злоумишлени действия на трети лица, кражба на цяло МПС, грабеж на цяло МПС, щети на МПС, открито след кражба или грабеж, кражба чрез взлом на трайно монтирана в МПС аудио техника, GPS и други.

Обхватът на покритието за злоумишлени действия на трети лица е посочен в т. 6.8. от раздел II „Покрити застрахователни рискове“ от Общите условия за застраховката „Каско на МПС“ и включва причинени щети на МПС от трети лица чрез механично въздействие /удар с предмет, надраскване, умишлено преобръщане на МПС и др./, заливане с химически активни вещества /киселини, основи и др./, палеж и експлозия.

В случая, от показанията на разпитания по делото св. Д. се установява, че уврежданията по процесния лек автомобил са в резултат на механично въздействие – срязване на гумите в страничния им борд, докато автомобилът е бил в паркирано състояние.

За да откаже плащане на застрахователно обезщетение, застрахователят се е позовал на т. 7.31. във вр. с т. 58 във вр. с т. 58.2. от ОУ, според която „застрахователят не дължи обезщетение в пълен размер при щети по гуми, джанти и тасове. Обезщетение се изплаща само в случаите на ПТП, като се обезщетяват само гуми, които са стандартен размер за модела по VIN“. Изключението, на което се позовава застрахователят, се намира систематично в раздел X „Застрахователно обезщетение“ от ОУ.

С разпоредбата на [чл. 345, ал. 5 КЗ](#) изрично е въведено изискване в договора за застраховка да се определят ясно, недвусмислено и изчерпателно покритите рискове и изключенията от покритие.

Видно от представените по делото Общи условия към процесния договор за застраховка увреждането на застрахованото имущество в резултат на злоумишлени действия на трети лица е покрит по договора за застраховка „Каско“ риск.

Разпоредбата на т. 58.2. от Общите условия към процесния договор за застраховка, на която се позовава застрахователят, не сочи вид застрахователен риск по смисъла на [§ 1 от ДР на КЗ](#), който да е изключен от поетата с договора за застраховка отговорност на застрахователя, а по своята същност представлява очертана в договора хипотеза, при която застрахователят може при реализиран риск – ПТП да намали размера на застрахователното обезщетение.

По отношение на правото на застрахователя по застраховка имущество да откаже изплащане на застрахователно обезщетение е налице императивна уредба в КЗ, дадена с разпоредбите на [чл. 408 КЗ](#) и [чл. 395 КЗ](#). В [решение № 143 от 19.01.2021 г.](#) по т. д. 1505/2020 г., ТК, I т. о. на ВКС е посочено, че съдебната практика по приложението на [чл. 211 КЗ](#) /отм./ е относима и към споровете по КЗ и в частност при приложението на нормите на [чл. 408 КЗ](#) и [чл. 395 КЗ](#). С решението е прието, че правото на застрахователя да откаже плащане на

застрахователно обезщетение при неизпълнение на предвидено в договора задължение е свързано с това дали неизпълнението е значително с оглед интереса на застрахователя, както и дали застрахователното събитие е следствие от неизпълнението на това задължение. Посочено е, че значителността на интереса не може да бъде изведена само от това, че неизпълнението е предвидено в договора като основание за отказ, както и че причинно - следствената връзка между неизпълнението и настъпването на застрахователното събитие не може да бъде презумирана с клауза в договора, а следва да бъде доказана във всеки конкретен случай. Изводите са обосновани и от изричната разпоредба на [ал. 5 на чл. 395 КЗ](#), съобразно която при липса на причинна връзка между неизпълнението и настъпилото застрахователно събитие, застрахователят дължи изплащане на застрахователно обезщетение. Прието е, че причинната връзка е необходима предпоставка и за намаляване на застрахователното обезщетение в хипотезата на [чл. 395, ал. 4 КЗ](#).

В случая, обаче не е налице уговорено основание за отказ за изплащане на обезщетение или за намаляване на обезщетението, което възниква при неизпълнение на договора. Касае се за клауза, която дефинира застрахователното покритие за отделни части на автомобила. Такава клауза не е недопустима, тъй като покритият риск и изключенията от риска са част от предмета на договора /чл. 345, ал. 5, т. 1 КЗ/. Тази клауза в случая обаче е общо формулирана и създава неяснота при тълкуването ѝ. Ето защо, доколкото застрахователният договор е сключен с физическо лице - потребител, следва да се приложи разпоредбата на чл. 147, ал. 2 ЗЗП – а именно – клаузите в Общите условия да се тълкуват по благоприятен за потребителя начин.

Съдът намира, че в клаузата на т. 58.2. от ОУ не е налице уговорено изключение от застрахователно покритие при риск - злоумишлени действия на трети лица. Това е така, тъй като обхватът на покритието при риск - злоумишлени действия на трети лица е уреден в т. 6.8. от ОУ. Същевременно в раздел III „Общи изключения“ от Общите условия за застраховката „Каско на МПС“ не е предвидено, че застрахователят не носи риска от злоумишлено увреждане на гуми. Не е налице и специално изключение, предвидено в раздел IV „Специални изключения“ от ОУ, което да намира приложение към конкретното събитие. Ето защо, съдът приема, че клаузата на т. 58.2. от ОУ следва да се тълкува, че урежда единствено как следва се определи размера на обезщетението при вреди по гуми, джанти и тасове при ПТП. Горният извод следва и от систематичното място на посочената клауза, а именно – раздел X „Застрахователно обезщетение“ от ОУ.

Предвид изложеното по – горе, съдът намира, че отказът за плащане на застрахователно обезщетение от страна на застрахователя на основание т. 7.31 във вр. с т. 58 и т. 58.2. от ОУ е неоснователен.

Съгласно чл. 386, ал. 2 КЗ при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието. То не може да надхвърля застрахователната сума /лимита на отговорност/ - чл. 386, ал. 1 КЗ. От неоспореното от страните заключение на САТЕ се установява, че стойността, необходима за възстановяване

на лек автомобил „Тойота Ланд Круизър“, с рег. № ****, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП, е 1185,46 лв. От представената по делото застрахователна полица е видно, че лимитът на застрахователната отговорност е 12 000 лв. Предявеният иск е за сумата в размер на 1056 лв. и е в рамките на лимита на застрахователната отговорност.

На следващо място, следва да се обсъди направеното с отговора на исковата молба евентуално възражение за прихващане с остатъчните премийни вноски по застрахователната полица в размер на 374,54 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 369, ал. 2 КЗ „когато застрахователното събитие е настъпило, преди застрахователната премия да е издължена изцяло от застрахователя, застрахователят може да удържи неиздължената премия от дължимото застрахователно обезщетение или сума“. В аналогичен смисъл е и т. 63 от ОУ по застраховка „Каско на МПС“, според която „от размера на дължимото обезщетение застрахователят има право да прихваща всички свои вземания, произтичащи от застрахователните правоотношения със застрахования, включително разсрочените застрахователни вноски“.

По делото се установява, че по процесната застрахователна полица е уговорено разсрочено плащане на застрахователните вноски – на четири равни вноски – всяка по 187,27 лв. Твърдението на въззивника – ответник в първоинстанционното производство е, че не са били издължени 3 – та и 4 – та застрахователни вноски, чиято изискуемост е настъпила на 31.07.2019 г. и на 31.10.2019 г. По делото не се установява от въззиваемия – ищец в първоинстанционното производство положителния факт на плащане на посочените вноски.

Ето защо, възражението за прихващане следва да се уважи, като искът с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ следва да бъде отхвърлен за разликата над сумата от 681,46 лв. до сумата от 1056,00 лв., като погасен чрез прихващане.

Предвид частичното несъвпадение на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд решение № 20149437/30.06.2021 г., постановено по гр. д. № 1578/20 г. по описа на СРС, 119 състав, в частта му, в която „Д.З.“ АД е осъдено да заплати на Р. М. Б. разликата над сумата от 681,46 лв. до пълния предявен размер от 1056,00 лв., представляваща застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“, както и в частта му, в която е осъден да заплати разликата над сумата от 474,50 лв., представляваща разноски в първоинстанционното производство, следва да се отмени като неправилно, като вместо него следва да се постанови друго решение, с което да се отхвърли предявения от Р. М. Б. срещу „Д.З.“ АД иск с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ за разликата над сумата от 681,46 лв. до сумата от 1056,00 лв., като погасен чрез прихващане, със сумата от 374,54 лв., представляваща непогасени 3 - та и 4 – та застрахователни вноски по застрахователна полица № 0390190319000086/27.01.2019 г. В останалата му част решението следва да бъде потвърдено като правилно.

Предвид изхода на спора въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия на основание чл. 273 във вр. чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 520 лв., представляваща дължими разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното

производство.

Предвид изхода на спора въззиваемият следва да бъде осъден да заплати на въззивника на основание чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК сумата от 35,00 лв., представляваща дължими разноси за юрисконсултско възнаграждение в първоинстанционното производство, както и на основание чл. 273 във вр. чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК сумата от 43,75 лв., представляваща дължими разноси за държавна такса и за юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20149437/30.06.2021 г., постановено по гр. д. № 1578/20 г. по описа на СРС, 119 състав, **в частта му**, в която „Д.З.“ АД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ № 68, е осъден да заплати на Р. М. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр. Хасково, ул. **** № 22, разликата над сумата от 681,46 лв. до пълния предявен размер от 1056,00 лв., представляваща застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“, както **и в частта му**, в която е осъден да заплати разликата над сумата от 474,50 лв., представляваща разноси по делото, **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от Р. М. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр. Хасково, ул. **** № 22, срещу „Д.З.“ АД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ № 68, иск с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ за разликата над сумата от 681,46 лв. до пълния предявен размер от 1056,00 лв., представляваща застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“ по щета № 210496458/19 г., **КАТО ПОГАСЕН ЧРЕЗ ПРИХВАЩАНЕ** със сумата от 374,54 лв., представляваща непогасени 3 - та и 4 – та застрахователни вноски по застрахователна полица № 0390190319000086/27.01.2019 г.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата му част.

ОСЪЖДА „Д.З.“ АД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ № 68, да заплати на Р. М. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр. Хасково, ул. **** № 22, на основание чл. 273 във вр. чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **520 лв.**, представляваща разноси във въззивното производство.

ОСЪЖДА Р. М. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр. Хасково, ул. **** № 22, да заплати на „Д.З.“ АД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ № 68, на основание чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК сумата от **35,00 лв.**, представляваща разноси в първоинстанционното производство, както и на основание чл. 273 във вр. с чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК сумата от **43,75 лв.**, представляваща разноси във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____